

A féleszű csődör

* féldüddő = féleszű

Egyszer régen, volt a faluban egy féldüddő* ember. Az inge zászlóként lobogott utána, amikor a falu kicsi házai között járt-kelt, vállán az elmaradhatatlan kapával. A parasztok gyakran felfogadták cukorrépat vagy kukoricát kapálni. Na de, volt ezzel egy kis baj is, mégpedig az, hogy állandóan kanos volt az istenadta, és hát mi maradhat faluhelyen titokban? Persze hogy minden asszony fülében ott zsongott az a bizonyos bogár. Hamar rá is jöttek arra, hogy amikor a férfiak elmennek a vasúthoz talpfát csiszolni, akkor vígan lehet a kukoricásban etetni az éhes bulákat. Állva vagy fekvé kettyinteni ezzel a fáradhatatlan kujonnal. A baj ott kezdődött, hogy ha váratlanul arra evett a fene valakit, ahol éppen zajlott a mifene, hát ez az istennek se akart leszállni a fehérrépről, sőt átkozódni kezdett, hogy a beste, kurvaanyád, most már pedig maradsz, ahol vagy, és csak toltavonta a termetes szerszámját. Hogy húznám már ki a jót a valagdból meg a málnásbúl, amikor olyan jó az nekem is, mint neked! Aztán, legtöbbször azért kiszáradva mégis kirántotta a vendégoldalt a nagyot cuppanó nedves muffból, és megmarkolva rántott rajta még kettőt, és gúnyosan a néember szeme közé spriccelte az aznapi termést. Nem igen volt már olyan pina a faluban, ahová Karcsi be ne köszönt volna. Telt-múlt az idő, míg nem emberünk megismerkedett a falusi búcsúban egy szüzlánnyal, legalábbis így vallott magáról a törekenynek egyáltalán nem mondható nagy farú, tenyeres-talpas asszonynak való. Emberünk vett is néki a bábosnál egy mézeskalácsszívet, meg egy másik kalácsot is, amire az volt írva, hogy „hideg málé, túró van, nem bírunk a fúróval!” Na, ezt a gorombaságot, amikor meglátta a szűz, keserves rívásba fogott, pedig örökké viszkedett neki. Ne itasd már az egereket, mondogatta Karcsi. Próbálkozott mindennel, még a peckét is dörzsölgette, mint afféle biztos és vigasztaló pontot, de a szűz csak rítt keservesen! Hát mér vagy olyan málé? Adj hát a Karcsinak egy jó kis ebédet a sunából!, tanácsolta az asszonynép! Minden férfinak az kell! Aztán majd jól megtömi, mint a libát. Te meg kiszídd neki katonásan! Egy cseppet ne hagyj benne!

Karcsi számára a biztos kürelást a nagypofájú Mari jelentette, mert nem tudott ő olyan rosszkor érkezni, hogy a dúspinájú asszonyságnak ne lett volna jó, ami jó. Na meg még megtoldotta egy deci páinkával, amit 60 fokosra főztek fel cseresznyéből. (Ezért hóbörgött minduntalan Maris az urával, mert délutánra már az árokban döglött szerencsétlen, és ette a füvet kínjában. Maris meg fogta a talicskát és

belevonszolta szegény marhát, és nagy kárálva hazatolta. Szarnál sünt!, ordította két nyögés között. Éjjel megint bűzlesz majd, és fingsz orrba-szájba! Ej, hogy a jó anyám is ehhez a hasas mangalicához adott, aki ilyen isten barma, azzal a macskanyomorító pöcsével! És még ez csorgatja a nyálát a nyápic fokhagymagerezdek után, ahelyett hogy építené a vasutat a többi golyhóval!)

Na de, jött az egyenlítés. Szépen pocakosodott a Maris, mindenki láthatta, persze mindenki tudta is, hogy az biz nem az ura fullánkjától kerekedik oly annyira, hanem a Karcsi dákójától. Az meg csak jött, ment énekelve, az egész falun át, valami ilyesmit dudolászva, hogy „aggyá nékem páinkát! Ne bánd Maris, ha a pajti ugat, a tüzes punádhhoz vezesd a farkamat!” Mire aztán megint a nagypofájú asszonyság elé került, látja ám, hogy siske-reg a pára. Elmész ám a jó bűdös francba, sziszegte Maris, fölcsináltál, barom!

Hát, ami azt illeti, fájintos lesz a gyerek. Az urad örülhet, mert végre pulya került a házhoz. Oszt, tudod-e, hol van most az urad?, kérdi vigyorogva Karcsi. Hát, gyakni ment az én kurvámmal, láttam őket a tengeriben! Maradj veszteg, a nyitott bugyogó meg a rumos rongy a kukorica címerén csúfolódott, ezek még akkor is csinálják, ládd, amikor vérezik a kurvám! Véres hurka, Maris, jó kis véres hurka, majd beletörli egy tengeri levelébe a kapitányát, be ne vedd este a szádba, kuncogott bárgyún azzal a mosdatlan képével.

És a gyerek?, kérdi az asszony. Ehh, faragok neki tulipántos bölcstöt, aztán megnyugosztok. Te Maris, eszedbe ne jusson megtépni az enyim-kurvát! Gyökeret verek a testébe! És 12 pulyát akarok tülle! Lesz kis házunk, pajtaszéna, és akkor csinálja, amikor én akarom. Vérbő asszonnyá teszem! Ring annak a fara, ahogy köll, te már úgyis negyvenéves vénasszony leszel! Örülj málé, hogy a faszom fiat adott neked! Na, de addig is gyere, Marisom! Most még a te csipejed ring, mint a nád! Engedd szabadjára kezem, hadd nyúljak alá!

Amikor aztán hazajöttek a tilosból, a Maris kapta magát, és elszaladt a menyecskéhez és kikapta a bugyigójából a véres pólyát, amihez zöld levéldarabkák tapadtak: Itt van-e, bűdös cafrangos céda, azzal beledobta a lekvárba a véres bizonyítékot! A jó isten verjen meg halálod napjáig, a gyereked feje legyen ferde, és most megtudja a falu, hogy mit csináltál az urammal! Aztán, ahogy jött, úgy haza is viharzott a néember.

Telt-múlt az idő, a poros falucskában minden leány, asszony előbb-utóbb csak kigömbölyödött, annak rendje-módja szerint. Aztán meg így vagy úgy, világra is hozták a pulyákat a kismamák. Én biza, az árokparton szültem meg a fiam, dicsekedett hosszúlábú Rozi, mer akkor gyűtt rám, nem volt nékem időm bemenni a kepébe, seháse. Aratáskor volt, és egy marék szalmám, amit kévébe kötöttek. Azon látta meg a napvilágot a gyerek! Az enyim meg ágyban. Jön, jön, éreztem én azt, és ordibáltam, de a külek csak nem akart kijönni, már kékült a feje, de azért jó gyereket csinált féldüddő, csak alszik meg eszik a kis Kari, s jókat trottyant közbe. Az enyim meg sokat rí, de páinkás ronggyal dörzsölöm át az ínyét, oszt szépen lenyugszik!

Nincs az a jó, ami egyszer meg nem szakadna! Az történt, hogy a féldüddő megalé-gelte a falu összes asszonyát és mind a huszonkét gyerekét, és eltűnt a nagy lankadt farkával a retkes, szakadt gatyájában. Senki se tudja, miért! Így aztán, ha az asszonyok pecke viszket, befogják az urukat, néha a szomszédot, meg jó ismerőst is. A falu erről híres, a sok éhes pináról, meg a méretes karókrul. Tudja minden fehérnép, hogy ott csak le köll gurulni a Somló hegyről, máris karóba van húzva az asszony. Persze hogy megtanulta itt minden szűz, hogy mi a jó.

Társas magányom

Már megint a hazugságaimmal jött elő. Tudom, hogy vannak. Mérges voltam rá, de ma már nem. Mozartot kéne hallgatnom, akkor mindig fut a kezem a klaviatúrán. Szenvedek tőle és szeretem, gyönyörű és csúnya, az enyém és mégsem. Érzem a szél fújásában, az életem rossz pillanataiban, de ha simogatom magam, akkor is. Emberkerülő vidék ez, igazi remetéknek való hely. A kert gazosodik. Hagyom, szedje ki ő a dudvát, nincs hozzá türelmem. Botladozva jár az ujjam a fekete-fehér billentyűkön. Megváltoztam. Újra az enyém, és még sosem volt ilyen távol tőlem, mint most. Izgalmas férfi. Olyan, akihez félóra nem elég. Mennyi kicsinyes ember néz rám, ha megyek az utcán. Azt hiszik, látnak, pedig dehogy.

Ha termékeny vagyok, többet nevetek. Hangvillaként rezgek. Nem mindegy, milyen az első hang. A pékségben dolgozik. Peter Waterhause-nak hívom a költő után. Mindig énekel, s ezt már az egész utca megszokta. Nagyon szeret. Érzem, hogy bármikor lefeküdne velem. Kancája lennék, s ő a fedezőm. (Te, figyelj csak, szólj neki, és csináljuk hármásban, persze, nem szólok a barátnőmnek.) A férfiak az én cölöpjeim. Állok rajtuk, s járok a fejeken, s közben fel-felnevetek. A vén Hold rizsfogával nagyokat vigyorog. Cinkosom. Erre valóak az én cölöpjeim. Amolyan madárijesztők a „seregélyek” ellen, rongyosak, furák, suhogók és bohócok. A kocsmánál lakik a fél szemére vak férfi. Megáll előttem, és megkérdezi azon a valószínűtlenül fura hangján: a család? Aztán, válaszra sem várva, megy tovább. Számára egy állandósult pillanat vagyok a végtelenben.

Alig van nő, akit igazán tudnék szeretni, pedig mindenki kedves hozzám. De hát, nincs vonzás, nincs mosoly. Némelyik a saját testét sem ismeri. Látom a szemükről. Fő téma, a „mit főztek?”. Ez van minden arcon. Ez az ő életprogramjuk. Megfőzik a krumpelit a férfinak, aztán lefekszenek. Másnap aztán újra, „milyen időnk lesz ma?”. Mit főztek ma? A mókuserék csak jár és jár. Ettől lesz a holdárok a szemük alatt évről évre egyre mélyülő. A férfiak meg csak hájasodnak és butulnak. A kocsmá vagy a pálinkafőzés a megváltás. Ócska, semmitmondó dumák, s foghíjas röhögések, öntudatlan okádások a kocsmáarkába. Ezek ők. Itt élek közöttük, végtelen magányomban. Ma karamellszerű az árny a kertben, mint egy szétterülő legyező. Rendbe kéne tenni a házat, de mindig van valami más, ami fontosabb. Gigapinának hív újabban. Olyan otromba, s mégis simogatja a lelkem. Betölti a lényemet a hozzátartozás gondolata. Bárhol vagyok, vele lehetek. Mit kívánhatnék mást, mint hogy bújj belém! Nem kell itt filózni semmin, csak oltuk szomjunkat, csak innám és innám őt! Jó nekem ebben a félálomszerű gondolatban. Hagyni, hadd merüljek el a bennem lévő végtelen tenger sós vizében. Aztán az álom már erotikus, valahol vagyunk, és hirtelen ráhuppanunk az ágyra és egymásnak esünk. Tombol a szeretés. Imádjuk az eggyé váló testet.

Kinéz az ablakon, s rezignáltan mondja, esik. Egy macska jön az úton. Kis girhes, és éhes. Mi már jóllaktunk. A jósnő a hotellal szemben lakik. Álomban jósol a ronda vénasszony. Szeretné manókkal repülni. Nincs rajtam bugyi, s érzem a magját bennem. Érzem, hogy megkívánom megint és megint. Ő meg belém fordul. Alámerül, mint a gyöngyhalász, aki újra és újra hisz abban, hogy megtalálja azt az igazgyöngyöt. Fáradhatatlanul, s a pokol összes bugyrát végigjárja bennem. Az álmom igazabb a valószínűságnál! Tudom, ez egy örvény, Istennek hála. Csak fel ne ébresszen senki és semmi! Hadd száradjon csak a combtövemre a szerelem kihűlő magmája.